

Bundesminister für Gesundheit (věc C-717/23)

Datum rozhodnutí: 15. května 2025

Závěr: *Povinnost členských států zajistit, aby na trh nebyly uváděny tabákové výrobky, jejichž označování jednotkových balení porušuje požadavky týkající se obchodní úpravy těchto výrobků, není omezena na fázi jejich dodání maloobchodním prodejcem spotřebiteli.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím ze dne 30. května 2022 uložil správní orgán MM, jednatelem společnosti působící jako velkoobchodník s tabákem, správní pokutu ve výši 1 000 eur, kterou lze v případě nezaplacení přeměnit na trest odnětí svobody nahrazující pokutu, z důvodu, že tato společnost dodala trafikantovi cigarety v jednotkovém balení, na němž byly uvedeny výrazy „dokonale zaoblené“ a „se slow curingem“, které odkazují na chuť, v rozporu s § 14 odst. 1 bodem 1 zákona o tabákových výrobcích ve spojení s § 2 odst. 1 bodem 1 a § 5d odst. 1 bodem 3 tohoto zákona. MM podal proti tomuto rozhodnutí žalobu Zemskému správnímu soudu spolkové země Horní Rakousko, Rakousko. Tento soud rozsudkem ze dne 1. září 2022 této žalobě vyhověl, rozhodnutí ze dne 30. května 2022 zrušil a řízení o správní sankci zahájené proti MM zastavil.

Právní stránka: Orgány dozoru nad trhem jednají v zájmu hospodářských subjektů, konečných uživatelů a veřejnosti s cílem zajistit dodržování těchto právních předpisů v celém dodavatelském řetězci vhodnými kontrolami. Mezi opatřeními dozoru nad trhem, která mohou tyto orgány uložit, je přitom v čl. 16 odst. 3 písm. b) nařízení 2019/1020 uvedena možnost zabránění dodání výrobku na trh. Z kontextu čl. 23 odst. 2 směrnice 2014/40 tedy vyplývá, že povinnost uloženou členským státům uvedenou v tomto ustanovení nelze vykládat tak, že je omezena na fázi dodání tabákových výrobků maloobchodním prodejcem spotřebitelům. Kromě toho cíl ochrany zdraví a spotřebitelů sledovaný touto směrnicí takový výklad podporuje. Uvedená směrnice, založená na článku 114 SFEU, sleduje podle svého článku 1 dvojí cíl, a sice usnadnit hladké fungování vnitřního trhu s tabákovými a souvisejícími výrobky, přičemž základem je zabezpečení vysoké úrovně ochrany lidského zdraví zejména v případě

mladých lidí. Pokud by povinnost kontroly uložená členským státům v čl. 23 odst. 2 směrnice 2014/40 měla být omezena na fázi dodání tabákových výrobků maloobchodním prodejcem spotřebitelům, vyplývalo by z toho, jak zdůraznil generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, značné riziko, že by spotřebitelům mohly být poskytnuty výrobky, které nejsou v souladu s touto směrnicí, a jsou tedy škodlivé pro zdraví spotřebitelů. Za účelem dosažení cíle spočívajícího v zajištění vysoké úrovně ochrany zdraví a spotřebitelů předpokládá tato kontrolní povinnost dozor v různých stádiích dodavatelského řetězce tím, že zabezpečí, aby členské státy u každé operace, která vede k tomu, že výrobek je nakonec poskytnut spotřebitelům, zajistily soulad s požadavky směrnice 2014/40.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 4. května 2016, *Polsko v. Parlament a Rada*, C-358/14, EU:C:2016:323, jakož i ze dne 30. ledna 2019, *Planta Tabak*, C-220/17, EU:C:2019:76.

Relevantní právní úprava: Článek 23 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových a souvisejících výrobků.

bonprix (věc C-100/24)

Datum rozhodnutí: 15. května 2025

Závěr: *Reklamní sdělení uvedené na internetových stránkách společnosti působící v oblasti elektronického obchodu, které propaguje specifický způsob platby, spadá pod pojem „propagační nabídka“, pokud tento způsob platby poskytuje příjemci uvedeného reklamního sdělení výhodu, která je objektivní, jistá a může ovlivnit jeho chování při výběru zboží nebo služby.*

Skutkové okolnosti: Společnost bonprix se zabývá elektronickým obchodováním. V prosinci 2021 se na jejích internetových stránkách objevilo následující reklamní sdělení: „Snadný nákup na fakturu“. Sdružení na ochranu spotřebitelů tuto reklamní praktiku napadlo, neboť mělo za to, že je klamavá, protože neumožňuje spotřebitelům pochopit, že takto nabízený způsob platby podléhá předchozímu posouzení jejich bonity. Rozsudkem ze dne 21. července 2022 Zemský soud v Hamburku, Německo, zamítl žalobu tohoto

sdružení znějící na to, aby bylo společnosti bonprix uložena povinnost zdržet se používání uvedené praxe.

Právní stránka: Z článku 7 odst. 1 a 2 a čl. 7 odst. 4 písm. d) směrnice 2005/29 vyplývá, že při výzvě ke koupi se informace o platebních podmínkách považují za podstatné, takže jejich opomenutí, zatajení nebo poskytnutí nejasným, nesrozumitelným nebo dvojznačným způsobem či v nevhodný čas představuje obchodní praxi považovanou za klamavou. Povinnost prodávajícího nebo poskytovatele uvést na základě směrnice 2000/31 již ve fázi on-line reklamy týkající se specifického způsobu platby podmínky pro využití takové nabídky není s uvedeným ustanovením jakkoliv nekonzistentní. Čl. 6 odst. 1 písm. g) směrnice 2011/83 pak stanoví, že než se spotřebitel zaváže smlouvou uzavřenou na dálku nebo mimo obchodní prostory či na základě odpovídající nabídky, musí ho obchodník informovat o platebních podmínkách. Podle tohoto ustanovení je tedy obchodník povinen informovat spotřebitele o podmínkách, které mu umožní použít konkrétní způsob platby, až v okamžiku, kdy se ho tento při on-line objednávce chystá vybrat, kdežto jak vyplývá z bodu 35 tohoto rozsudku, použití čl. 6 písm. c) směrnice 2000/31 na reklamní sdělení propagující specifický způsob platby s sebou nese to, že u smluv spadajících do působnosti směrnice 2011/83 o nich musí obchodník spotřebitele informovat ihned po otevření stránek internetového obchodu s tímto typem sdělení. Taková situace však není neslučitelná se směrnicí 2011/83, jelikož podle jejího čl. 6 odst. 8 prvního pododstavce požadavky na informace stanovené touto směrnicí doplňují požadavky obsažené ve směrnici 2000/31 a nebrání členským státům ve stanovení dodatečných informačních požadavků v souladu s posledně uvedenou směrnicí. V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že věc v původním řízení se týká reklamního sdělení na internetových stránkách společnosti bonprix propagujícího možnost nákupu na fakturu. Pro posouzení, zda takové obchodní sdělení splňuje podmínky uvedené v bodě 32 tohoto rozsudku, je třeba po vzoru předkládajícího soudu uvést, že odložená splatnost spojená s nákupem zboží na fakturu představuje finanční výhodu, byť nepatrnou, jelikož kupující může částkou odpovídající kupní ceně disponovat déle, poskytuje mu tedy krátkodobou půjčku hotovosti. Z článku 6 písm. c) směrnice 2000/31 nelze vyvodit žádné pravidlo *de minimis* pro posouzení existence finanční výhody, která by

mohla zakládat „propagační nabídku“ ve smyslu tohoto ustanovení. Kromě toho v případě zániku smlouvy, zejména v důsledku uplatnění práva odstoupit od smlouvy nebo ji vypovědět, kupující nemusí žádat o vrácení zaplacené ceny. Takové pro kupujícího výhodné okolnosti jej tedy mohou motivovat k tomu, aby se obrátil na prodejce nabízejícího on-line nákup na fakturu, a nikoli na jiného, požadujícího okamžité zaplacení již při objednávce.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. října 2008, *Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände*, C-298/07, EU:C:2008:572.

Relevantní právní úprava: Článek 6 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu).

Veolia Water Technologies a další (věc C-82/24)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: *Právo EU brání tomu, aby se na smlouvu na stavební práce na základě soudního výkladu použila per analogiam ustanovení vnitrostátního práva upravující záruku v oblasti kupních smluv, jejichž obsah nebyl výslovně upřesněn ani v zadávací dokumentaci, ani v této smlouvě na stavební práce, pokud použitelnost takových ustanovení není pro přiměřeně informovaného uchazeče, který postupuje s běžnou řádnou péčí, dostatečně jasná a předvídatelná.*

Skutkové okolnosti: Dne 1. srpna 2008 uzavřel zadavatel na základě veřejné zakázky zadané v otevřeném řízení s konsorciem podniků se sídlem v různých členských státech, v čele se společností Veolia se sídlem ve Varšavě (Polsko), smlouvu na modernizaci a rozšíření čistírny odpadních vod v Czajce. Tato smlouva se týkala zejména výstavby stanice na termické zpracování čistírenských kalů zahrnující dva rekuperátory na dvou nezávislých linkách na spalování odpadů. Datum dokončení stavebních prací, původně stanovené na 30. října 2010, bylo následně odloženo na 30. listopadu 2012. Uvedená smlouva obsahovala dokument nadepsaný „Záruka za jakost“ (dále jen „záruční list“), v němž bylo uvedeno, že záruční doba začala běžet ode dne vydání osvědčení o řádném provedení díla po dobu 36 měsíců a měla uplynout nejpozději dne 30. dubna 2015, ledaže by

nebylo možné provést závěrečné zkoušky a převzetí z důvodu okolností přičitatelných smluvnímu partnerovi. Článek 6.1 záručního listu stanovil, že „[v]e věcech neupravených tímto záručním listem se obdobně použijí příslušná ustanovení polského práva, zejména občanského zákoníku“. Nebylo upřesněno, zda se tento odkaz na polské právo vztahuje i na ustanovení občanského zákoníku týkající se záruky v oblasti kupních smluv. Dne 21. března 2013 bylo vydáno osvědčení o řádném provedení díla. Dne 26. září 2014 oznámil zadavatel konsorciu podniků poruchu týkající se jednoho ze dvou dotčených rekuperátorů. Tento rekuperátor byl vyměněn na základě záručního listu a nové zařízení bylo uvedeno do provozu dne 22. února 2016. Dne 3. března 2015 tento zadavatel oznámil tomuto konsorciu podniků druhou poruchu týkající se druhého rekuperátoru. Tento rekuperátor byl rovněž vyměněn na základě záručního listu a nové zařízení bylo uvedeno do provozu dne 28. dubna 2016. Dne 27. listopadu 2018 uvedený zadavatel oznámil uvedenému konsorciu podniků novou poruchu, tentokrát v souvislosti s oběma rekuperátory. Konsorcium podniků odmítlo opravit nebo nahradit tato zařízení z důvodu, že podle jeho názoru uplynula záruční doba.

Právní stránka: Směrnice 2004/18 v zásadě nebrání odkazům v oznámení o zakázce nebo v zadávací dokumentaci, je-li takový odkaz v praxi nevyhnutelný, na právní nebo správní předpisy ohledně určitých technických specifikací, pokud jsou u nich uvedeny veškeré doplňující údaje případně vyžadované touto směrnicí. V tomto ohledu je rozhodující předvídatelnost související se znalostí vnitrostátního práva a mírou právní jistoty, kterou musí toto právo zaručit hospodářským subjektům v rámci veřejných zakázek. Nejeví se přitom, že by takový odkaz na vnitrostátní právo, jako je odkaz obsažený v záručním listu, umožňoval přiměřeně informovanému uchazeči, který postupuje s běžnou řádnou péčí, dostatečně jasně určit ve fázi zadání zakázky, že uplatnění záruky v původní lhůtě stanovené dotčenou smlouvou může vést k zahájení běhu nové záruční doby, ani mu *a fortiori* neumožňuje identifikovat povinnosti, které mu mohou v rámci plnění této smlouvy vzniknout. Je však na předkládajícím soudu, aby to ověřil s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem sporu v původním řízení, a zejména k otázce, zda použitelnost čl. 581 odst. 1 občanského zákoníku na smlouvu dotčenou ve věci v původním řízení byla pro konsorcium podniků dostatečně

jasná a předvídatelná s ohledem na skutečnost, že společnost Veolia, která stojí v čele tohoto konsorcia, má sídlo v Polsku.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. června 2016, *Pizzo*, C-27/15, EU:C:2016:404, ze dne 10. května 2012, *Komise v. Nizozemsko*, C-368/10, EU:C:2012:284.

Relevantní právní úprava: Zásada rovného zacházení a povinnost transparentnosti, jak jsou uvedeny v článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/17/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb.

Curtea de Apel București (Suppression d'une indemnité de départ à la retraite des juges) (věc C-762/23)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: *Zásada nezávislosti soudců nebrání tomu, aby právní předpisy dotyčného členského státu, podle kterých soudci a státní zástupci s nepřetržitou dvacetiletou praxí v justici získali při odchodu do důchodu nebo při ukončení výkonu funkce z jiných důvodů, které nejsou na jejich straně, nárok na odstupné, byly zrušeny poté, co byla jejich účinnost troje a po dlouhou dobu pozastavena z důvodů souvisejících zejména s omezeními v zájmu odstranění nadměrného rozpočtového schodku tohoto státu.*

Skutkové okolnosti: Žalobkyně v původním řízení, které jsou bývalými soudkyněmi, nezískaly v okamžiku odchodu do důchodu odstupné ve výši sedmi hrubých měsíčních náhrad za zařazení do platové třídy podle čl. 81 odst. 1 staršího zákona o postavení soudců a státních zástupců (dále jen „odstupné“). Článek 13 odst. 1 zákona č. 285/2010 a ustanovení, která pozastavení vyplacení odstupného prodlužovala nepřetržitě až do roku 2023 včetně, měly totiž za následek pozastavení vyplacení tohoto odstupného po dobu třinácti po sobě jdoucích let, do doby, než byl tento článek zrušen zákonem o novém postavení soudců a státních zástupců dne 16. prosince 2022. Žalobkyně v původním řízení podaly k soudu prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko, žalobu směřující zejména ke zpochybnění pozastavení vyplacení odstupného a k získání náhrady škody odpovídající výši tohoto odstupného, které nezískaly.

Právní stránka: Zprv je třeba uvést, že zrušení čl. 81 odst. 1 staršího zákona o posta-

vení soudců a státních zástupců zákonem o novém postavení soudců a státních zástupců bylo v projednávané věci odůvodněno požadavky na odstranění nadměrného rozpočtového schodku dotyčného členského státu. Zadruhé zrušení odstupného vede k omezenému snížení výše platu rumunských soudců. Toto opatření se mimoto primárně nedotýká platů rumunských soudců, nýbrž příplatku k platu, který mohl být vyplacen toliko jednou, a to v okamžiku odchodu do důchodu. Zatřetí, roční průměrný plat rumunských soudců na začátku kariéry představuje 2,9násobek a u soudců nejvyšších soudů 5,8násobek rumunské roční průměrné hrubé mzdy. Začtvrté je pozastavení účinnosti a následné zrušení tohoto ustanovení součástí širší politiky snižování platu zaměstnanců rumunské veřejné správy. Zapáté v kontextu projednávané věci zrušení čl. 81 odst. 1 staršího zákona o postavení soudců a státních zástupců poté, co byla účinnost tohoto ustanovení po dobu třinácti let nepřetržitě pozastavena, přispělo k objasnění stavu vnitrostátního práva a tím k zajištění právní jistoty. Kromě toho se žalobkyně v původním řízení nemohou dovolávat žádného legitimního očekávání, pokud jde o zachování nároku na odstupné. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, „[l]egitimní očekávání, že bude možné i nadále požívat majetkových práv, musí mít dostatečný základ ve vnitrostátním právu“, například pokud je potvrzeno ustálenou judikaturou soudů nebo pokud je založeno na legislativním ustanovení nebo právním aktu týkajícím se dotčeného majetkového zájmu“. V projednávané věci přitom nelze mít za to, že od roku 2010 by měl nárok na odstupné dostatečný základ v rumunském právu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 25. února 2025, *Sąd Rejonowy w Białymstoku a Adoreikė*, C-146/23 a C-374/23, EU:C:2025:109; ESLP, 23. září 2014, *Valle Pierimpiè Società Agricola S.P.A. v. Itálie*, CE:ECHR:2014:0923JUD 004615411.

Relevantní právní úprava: Článek 9 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy.

Nuratau (věc C-349/24)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: *Právo EU brání tomu, aby byla za příznivější normu považována vnitrostátní právní úprava, která stanoví, že se doplňková ochrana*

udělí státnímu příslušníkovi třetí země, který by byl v případě vycestování do země svého původu vystaven reálné hrozbě porušení práva na soukromý život z důvodu přerušení jeho vazeb na členský stát, který posuzuje žádost o mezinárodní ochranu.

Skutkové okolnosti: A. B. přicestoval do České republiky v červenci 2006. V období od vstupu na území tohoto členského státu do doby, kdy české orgány zamítly žádost o prodloužení povolení k pobytu, kterou podal v srpnu 2018, byl jeho pobyt na tomto území po většinu času oprávněný. V dubnu 2019 pak ve stejném členském státě požádal o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla poprvé zamítnuta rozhodnutím ministerstva přijatým v únoru 2020. Krajský soud v Praze zrušil toto první rozhodnutí rozsudkem ze dne 17. června 2021. Ministerstvo znovu posoudilo žádost A. B. o mezinárodní ochranu a podruhé ji zamítlo rozhodnutím ze dne 20. října 2022. Krajský soud v Brně, který je předkládajícím soudem, zrušil toto druhé rozhodnutí rozsudkem ze dne 17. května 2023.

Právní stránka: Článek 3 směrnice 2011/95 nezakazuje členskému státu udělit vnitrostátní ochranu, s níž jsou spojena práva umožňující osobám, jež nemají postavení uprchlíka a nemají nárok na doplňkovou ochranu, pobývat na jeho území, přičemž udělení takové ochrany nespadá do působnosti této směrnice. Členský stát tedy může pouze na základě vnitrostátního práva udělit právo pobytu z humanitárních důvodů státním příslušníkům třetích zemí, jejichž navrácení do země původu by představovalo zásah do jejich práva na soukromý život z důvodu přerušení jejich vazby na tento členský stát, pokud toto právo pobytu nelze zaměnit s postavením uprchlíka nebo osoby požívající doplňkové ochrany ve smyslu této směrnice. Vzhledem k tomu, že zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu by případně mohlo vést příslušné orgány k tomu, aby zvážily přijetí rozhodnutí o navrácení A. B., je třeba připomenout, že článek 5 směrnice 2008/115 představuje obecné pravidlo, které je od okamžiku provedení této směrnice pro členské státy závazné ve všech fázích řízení o navrácení. Článek 5 směrnice 2008/115 sice nezmiňuje soukromý život státního příslušníka třetí země, který neoprávněně pobývá v členském státě, mezi skutečnostmi, které musí členské státy při provádění této směrnice zohlednit, nic to však nemění na tom, že členské státy jsou povinny respektovat základní práva, která jsou státnímu příslušníkovi třetí země přiznána Listinou základních práv Evropské unie,

a rozhodnutí o navrácení nebo individuální rozhodnutí o vyhoštění proto nelze přijmout, pokud by porušovalo právo dotyčného státního příslušníka třetí země na respektování soukromého života.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, a rozsudek ze dne 12. září 2024, *Changu*, C-352/23, EU:C:2024:748, rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Vyhoštění – Konopí pro léčebné použití)*, C-69/21, EU:C:2022:913.

Relevantní právní úprava: Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

Iberia (Protestation anticipée) (věc C-292/24)

Datum rozhodnutí: 5. června 2025

Závěr: Stížnost z důvodu zpoždění při dopravě zavazadel může být vznesena před datem, kdy dotyčná zavazadla obdrží osoba, která je oprávněna je přijmout.

Skutkové okolnosti: Dne 15. prosince 2021 letěl AD s dvěma dalšími osobami letem rezervovaným u Iberia z Frankfurtu nad Mohanem (Německo) do Panama City (Panama) s mezipřistáním v Madridu (Španělsko). Vzhledem k tomu, že jejich zavazadla nedorazila do Panama City včas, nahlásil AD téhož dne ztrátu těchto zavazadel a telefonicky kontaktoval službu společnosti Iberia pro vyhledávání zavazadel. Vzhledem k této situaci AD a osoby, které s ním cestovaly, odložili další cestu a AD v kontaktním formuláři společnosti Iberia uvedl, že si přeje, aby jej tato společnost osobně kontaktovala nejpozději do 18. prosince 2021; v opačném případě si nakoupí náhradní vybavení a budou pokračovat v cestě. Vzhledem k tomu, že společnost Iberia nereagovala, nakoupili si náhradní vybavení. Teprve po zakoupení tohoto vybavení dorazila uvedená zavazadla dne 20. prosince 2021 do Panama City. Žalobou podanou k okresnímu soudu ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo, se AD domáhal od společnosti Iberia z titulu svých práv a práv postoupených mu osobami, které s ním cestovaly, úhradu nákladů na uvedené náhradní vybavení, cestovních výdajů a ceny letenek za náhradní let.

Právní stránka: Z kontextu, do něž je zasazen čl. 31 odst. 2 druhá věta Montrealské úmluvy, vyplývá, že škodu způsobenou zpožděním při letecké dopravě zavazadel musí být možné oznámit leteckému dopravci již v okamžiku, kdy se dotyčný cestující o tomto zpoždění dozví, a nejpozději do 21 dnů ode, kdy tato zavazadla obdržel, aniž tento cestující musí čekat na to, až uvedená zavazadla obdrží. Toto konstatování je kromě toho potvrzeno skutečností, že – jak vyplývá z čl. 19 druhé věty Montrealské úmluvy – dopravce neodpovídá za škody způsobené zpožděním, je-li prokázáno, že on, jeho zaměstnanci a zástupci učinili všechna opatření, která lze přiměřeně požadovat k tomu, aby se předešlo takové škodě, nebo že nemohli taková opatření učinit. Skutečnost, že byla dotyčnému dopravci předána stížnost týkající se zpoždění při dopravě zavazadel před datem, kdy dotyčná zavazadla obdrží osoba, která je oprávněna je přijmout, totiž může tomuto dopravci umožnit, aby co nejrychleji shromáždil poznatky nezbytné k tomu, aby mohl takový důkaz předložit a byl zproštěn odpovědnosti podle tohoto ustanovení. Tento výklad je rovněž v souladu s cíli sledovanými Montrealskou úmluvou. Státy, které jsou smluvními stranami této úmluvy a v souladu s třetím bodem odůvodnění této úmluvy uznávají „význam zajištění ochrany zájmů spotřebitelů v mezinárodní letecké dopravě a nutnost zajištění spravedlivých náhrad na základě principu odškodnění“, se totiž rozhodly stanovit režim objektivní odpovědnosti leteckých dopravců. Takový režim předpokládá, jak vyplývá z pátého bodu odůvodnění úmluvy, že bude dosaženo „spravedlivého vyvážení zájmů“ leteckých dopravců a cestujících. Výklad čl. 31 odst. 2 druhé věty uvedené úmluvy, který by vylučoval možnost dotyčných cestujících vznést stížnost z důvodu zpoždění při dopravě zavazadel před datem, kdy své zavazadlo obdrželi, by narušil tuto rovnováhu tím, že by splnění formality stížnosti podřídil dodatečné podmínce, která není nezbytná, a mimoto by byl v rozporu se zájmy dopravců.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 12. dubna 2018, *Finnaair*, C-258/16, EU:C:2018:252, ze dne 6. července 2023, *Austrian Airlines (Zdravotnická první pomoc na palubě letadla)*, C-510/21, EU:C:2023:550.

Relevantní právní úprava: Článek 31 odst. 2 druhá věta Úmluvy o sjednocení některých pravidel pro mezinárodní leteckou dopravu.

Zpracoval: Jan Tlamycha